

.Micul port

Micul port

1. FIȘA TEHNICĂ

Titlul original și anul premierei: PIATA LOŽ (2017)

Țara de producție: Slovacia, Cehia, Ungaria

Durata: 85 de minute

Genul filmului: dramă

Regia și scenariul: Iveta Grófová

Distribuția: Vanessa Szamuhelova, Matus Bacisin, Katarina Kamencova

Imaginea: Denisa Buranová

Premii: Ursul de cristal, Berlin 2017

2. SINOPSIS

Povestea aventurii unui copil. Este povestea copiilor care se simt mai în siguranță pe străzi decât acasă, a copiilor care caută bărci zdravene în stare să-i poarte între lumea imaginației și realitatea dură. Jarka este unul dintre acești copii. Are zece ani și trăiește cu o mamă care nu e pregătită să-i fie mamă, așa că își petrece mai tot timpul singură. Împinsă de dorința de a avea o familie pe deplin funcțională, ea va ajunge să fie mama a doi alți copii.

3. INTRODUCERE ȘI INFORMAȚII PENTRU PROFESORI

Temele filmului: familie, copilărie, prietenie, imaginație

Regizorul filmului: **Iveta Grófová**

Iveta Grófová se află încă foarte aproape de debut și deja a avut un mare succes la Festivalul Internațional de Film de la Berlin, unde filmul său *Micul port* a rulat în secțiunea pentru copii și tineri (KPlus) și a primit Ursul de cristal, una dintre cele mai importante distincții pentru filmele care se adresează acestei categorii de public.

După ce în primul său film, *Made in Ash*, regizoarea se folosea de o îmbinare a stilului documentar cu ficțiunea și animația, regizoarea folosește aceeași evadare din realitate și în cea mai recentă creație a sa.

Iveta Grófová: Am vrut să creez un personaj credibil

Prima mea intenție a fost să fac un film total diferit de *Made in Ash*. *Micul port* are o formă mai elaborată și mai precisă, e o operă de ficțiune, spre deosebire de filmul anterior, care îmbina documentarul și ficțiunea. A fost o experiență de tipul DIY (Do-it-Yourself) It was a sort of DIY film, with a totally different approach. *Micul port* îmbină jocul actorilor copii, cu actori profesioniști și neprofesioniști, bebeluși și animale. Fiecare zi de filmare a fost plină de surprize și a trebuit se ne obișnuim cu haosul. Asta se întâmplă când lucrezi cu copii și bebeluși. De aceea a trebuit să apelez la metodele de regie pe care le-am folosit și în filmul meu de licență, pentru că a lucra cu copiii se apropie de metodele de a lucra în documentar. Am avut mai multe versiuni ale scenariului. Am lucrat mai bine de un an la el, iar primele schițe sunt total diferite de varianta finală. Cartea pe care se bazează este mult mai complexă, așa că am ales doar un fragment din ea. Dacă aș fi ales să arăt tot ce era în carte, aș fi pierdut experiența emoțională a filmului. Ca să fiu sinceră, am încercat să uit un pic de carte. Când am lucrat la scenariu cu Marek Leščák, m-a ajutat să mă distanțez de ea și să mă bazez pe amintirile mele din poveste, ceva ce a rămas în mine și cu care rezonam la mult timp după ce am pus cartea jos. Filmul e o operă independentă și nu am simțit că ar trebui să fie comparat cu romanul.

Evident, elementele sociale au rămas în film, deși am încercat să le diminuez pe cât posibil, pentru că scopul meu era să redau o anumită atmosferă și o abordare artistică, pe care am resimțit-o ca fiind esențială cărții. De aceea am ales să dau o notă minimalistă acestei drame sociale. Mi-am dorit să păstrez perspectiva unui copil, dar cel mai important mi s-a părut să păstrez protagonistul în cadru, astfel încât spectatorii să fie atenți la ea, să o înțeleagă și să intre în poveste alături de ea. Nu am vrut să rup această legătură prin deplasarea atenției spre povești secundare. Din punctul meu de vedere, povestea se bazează cel mai mult pe motivațiile interioare ale personajului. Există situații la limita credibilului, iar spectatorii trebuie să înțeleagă foarte exact psihologia personajului ca să poată accepta acele situații. Încă de la început, nu am dorit să fac un film pentru un anumit public. Aici m-am concentrat mai mult pentru a fi fidelă cărții—adică să fac un film cu o poveste originală care să se adreseze copiilor, dar nu numai lor exclusiv. Am vrut să ajung la acel public care caută atmosfera unei asemenea povești. Personal, am fost surprinsă să fiu aleasă pentru Generation Kplus, dar cred că publicul de festival vede filmele diferit și chiar copiii care merg la festival au așteptări diferite. (Fragment dintr-un interviu pentru *CineEuropa*)

Filme despre probleme ale tinerilor:

1. *Cele 400 de lovituri (Les 400 coups)* -1959
2. *Billy Elliot*—2000
3. *A fi și a avea (Etre et avoir)* - 2000
4. *Cea mai fericită fată din lume*—2009
5. *Paranoid Park*—2007

Cultura tinerilor în film

Atenția pentru problemele specifice ale tinerilor și preocupările lor nu este un fenomen nou în cinematografie. De la Noul Val Francez sau Noul Val Britanic din anii 50-60, până la filmele Noului Val american din anii 60-70 sau cinematografia independentă contemporană din spațiul american, european sau asiatic, generația tânără a devenit extrem de importantă în lumea filmului. Dintre filmele cu și despre tineri care au

făcut istorie se pot enumera *Cele 400 de lovituri* (1959, regia François Truffaut), *Singurătatea alergătorului de cursă lungă* (1962, regia Tony Richardson), *Rebel fără cauză* (1955, regia Nicholas Ray), *Absolventul* (1967, regia Mike Nichols), *Juno* (2007, regia Jason Reitman). Și în cinematografia românească recentă mulți regizori au ales ca personaje principale și ca problematică viața și întrebările pe care și le pun tinerii. Dintre filmele

cele mai cunoscute se pot aminti *Visul lui Liviu* (2004, regia Corneliu Porumboiu), *Legături bolnăvicioase* (2006, regia Tudor Giurgiu), *Cea mai fericită fată din lume* (2009, regia Radu Jude) sau *Principii de viață* (2010, r. Constantin Popescu).

De cele mai multe ori, regizorii care aleg să abordeze problemele noilor generații se opresc asupra unor teme și subiecte comune: conflictele cu părinții sau cu alte forme de autoritate, presiunea pe care societatea o pune pe aceștia, trecerea de la copilărie și adolescență la maturitate, prima dragoste, responsabilitatea etc.

O provocare pentru realizatorii de astfel de filme a constituit-o întotdeauna și prezentarea culturii tinerilor din perioadele respective cu practicile și interesele specifice. Astfel, treptat, cursele de mașini sau motociclete, atât de în vogă în anii 50, au fost înlocuite de alte elemente ale culturii urbane

